

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Kulískové v právní věci žalobkyně **Mgr. M.K.**, bytem S. 138, zastoupené Mgr. Ing. Ladislavem Málkem, advokátem, se sídlem Praha 3, Sudoměřská 6, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015 č.j. 12686/15/5200-10424-700519 a ze dne 24. 4. 2015 č.j. 12687/15/5200-10424-700519, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á .

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 26. 6. 2015 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti platebním výměrům č.j. 1704958/14/2212-24801-306463 ze dne 3.9.2014 a č.j. 1704999/14/2212-24801-306463 ze dne 3.9.2014, kterými byla žalobkyni uložena pokuta za podání opožděného tvrzení daně za zdaňovací období 2010 a 2011.

Žalobkyně považuje napadená rozhodnutí za nezákonná, neboť ukládají sankci subjektu, který v rozhodném období nebyl nositelem zákonné povinnosti, jejíž porušení je napadeným rozhodnutími sankcionováno. Napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť jsou v rozporu se základními zásadami správního trestání, ukládají sankci za nesplnění povinnosti, ačkoliv jiné zákonné ustanovení splnění povinnosti stanovené daňovými předpisy

žalobkyní vylučovalo. Napadená rozhodnutí rovněž porušují princip právní jistoty, neboť ten, komu je ukládána pokuta, nebyl adresátem výzvy prvoinstančního orgánu k podání přiznání k dani silniční za předmětné zdaňovací období, v rámci které byla správcem daně stanovena náhradní lhůta pro podání daňového přiznání. Napadená rozhodnutí mají věcné vady a spočívají na nesprávném právním posouzení splnění podmínek pro oprávněnost uložení pokuty dle § 250 daňového řádu. Napadená rozhodnutí jsou nesrozumitelná, žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkami uvedenými žalobkyní v odvolání, směřujících do rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro uložení pokuty dle § 250 daňového řádu za opožděné podání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2010 a 2011 ze strany žalobkyně. Správce daně uvedl, že poplatníkem silniční daně dle § 4 zákona č. 16/1993 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2011 je žalobkyně jestliže u předmětných vozidel byla v posuzovaném období zapsána jako provozovatel v technickém průkazu těchto vozidel a proto byla povinna podat daňové přiznání k silniční dani, ačkoliv bylo v předmětném období ohledně její osoby vedeno insolvenční řízení, bylo rozhodnuto o jejím úpadku, který byl řešen konkurzem. Žalobkyně považuje za nesprávný závěr žalovaného, že žalobkyně je poplatníkem silniční daně, když v souvislosti s tím odkazuje na § 4 odst. 1 zákona o dani silniční ve znění do 31. 12. 2011, ve kterém musí být splněny současně tři podmínky, a to že fyzická nebo právnická osoba je provozovatelem vozidla registrovaného v ČR v registru vozidel a současně je tato fyzická nebo právnická osoba je zapsána v technickém průkazu. Dále žalobkyně odkázala na ustanovení § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ve znění do 31. 12. 2011. Žalobkyně namítá, že nemohla být v předmětném období provozovatelem předmětných vozidel, neboť nebyla jejich vlastníkem a ani nebyla ze strany jejich vlastníka, poskytovatele leasingu, oprávněna k jejich provozování, tedy nesplnila zákonnou definici provozovatele vozidla stanovenou v § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb. Žalobkyně má za to, že k tomu, aby byla poplatníkem daně, nestačí pouze skutečnost, že byla zapsána v technickém průkazu.

Žalobkyně dále namítá, že nebyla povinna podat daňové přiznání k silniční dani, neboť v předmětném období bylo ohledně její osoby vedeno insolvenční řízení, přičemž bylo rozhodnuto o jejím úpadku, který byl řešen konkurzem. V souvislosti s tím poukazuje žalobkyně na § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb. (insolvenční zákon) a rovněž na ustanovení § 244 daňového řádu. Usnesením krajského soudu ze dne 17. 12. 2008 bylo rozhodnuto o úpadku žalobkyně, který byl spojen s prohlášením konkurzu, usnesením krajského soudu č.j. KSCB 25 INS 4161/2008-B-57 bylo rozhodnuto o zrušení konkurzu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 15. 9. 2012. Žalobkyně má za to, že pro zákonnou překážku nemohla za předmětná zdaňovací období podat daňové přiznání k silniční dani, neboť ke splnění této povinnosti byl dle insolvenčního zákona povinen insolvenční správce, který byl oprávněn sdělit správci daně, že pro podání daňového tvrzení za období předcházející rozhodnutí o úpadku nemá dostatečné podklady. Správce daně tento stav respektoval, jestliže se s výzvami ohledně podání přiznání k dani silniční, jakož i určení dodatečné lhůty k podání daňového přiznání, obracel přímo na insolvenčního správce.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru uvedeném v napadených rozhodnutích a odkázal na skutečnosti v něm uvedené. Žalovaný poukázal na to, že žalobou napadená rozhodnutí o odvolání se netýkají samotného vyměření daně silniční, nýbrž se týkají pokuty za opožděné tvrzení daně silniční. Dne 20. 9.

2013 nabyla právní moci rozhodnutí o odvolání, kterými byla změněna (zvýšena) původně žalobkyni vyměřená silniční daň za předmětná období.

Žalovanému není z jeho úřední činnosti známo, že by proti samotnému vyměření daně žalobkyně brojila podáním žaloby. Žalobkyně byla v souladu s § 15 zákona o dani silniční povinna vozidla uvést v řádném daňovém přiznání k dani silniční za předmětná období i přesto, že vozidlo s registrační značkou TAL 4963 již nevlastnila a u vozidla s registrační značkou TA 9241 došlo ze strany poskytovatele leasingu ke zrušení oprávnění žalobkyně k jeho užívání. Silniční daň patří mezi tzv. majetkové daně, pro něž je rozhodný stav zápisu ve veřejném registru či evidenci. Jestliže bylo zjištěno, že žalobkyně byla v průběhu celého kalendářního roku 2010 a 2011 zapsána jako provozovatel v technickém průkazu vozidel registračních značek TAL 4963 a TA 9241, přičemž nepožádala o provedení zápisu změn údajů o osobě provozovatele v registru silničních vozidel, byla poplatníkem silniční daně. Podle § 15 odst. 1 zákona o dani silniční podává daňové přiznání poplatník, jemuž vzniká daňová povinnost podle § 8 odst. 1 nejpozději do 31. 1. kalendářního roku následujícího po uplynutí zdaňovacího období, a to i v případech, jedná-li se o poplatníka, kterému přiznání zpracovává daňový poradce, nebo o poplatníka, jehož úpadek nebo hrozící úpadek se řeší v insolvenčním řízení. Krajský soud usnesením ze dne 17. 12. 2008 rozhodl o úpadku žalobkyně spojeném s prohlášením konkurzu. O zrušení konkurzu rozhodl krajský soud dne 27. 8. 2012.

Žalovaný poukázal na § 244 odst. 2 daňového řádu a na ustanovení § 246 odst. 1 insolvenčního zákona, dle něhož prohlášení konkurzu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Výzvy k podání daňového přiznání byly adresovány insolvenčnímu správci, nicméně ten neměl dostatek podkladů od žalobkyně, aby daňová přiznání mohla být podána. Náhradní lhůta pro podání daňových přiznání marně uplynula k výzvě správce daně dne 21. 5. 2012. Následně bylo jednáno s insolvenčním správcem v průběhu daňové kontroly o dani silniční, což koresponduje s § 20 odst. 3 daňového řádu. Daňová přiznání k dani silniční nebyla insolvenčním správcem podána, neboť mu žalobkyně neposkytla dostatečnou součinnost, jestliže mu nesdělila, že ohledně předmětných vozidel byla nadále evidována jako jejich provozovatel. To vyplývá z vyjádření insolvenčního správce. Poté co byl zrušen konkurz, byly na základě výsledku daňové kontroly vydány dne 18. 1. 2013 platební výměry na daň silniční za předmětná zdaňovací období, které byly následně v odvolacím řízení změněny ve výši daně. Přestože byla žalobkyně po dobu trvání insolvenčního řízení omezena v nakládání s majetkovou podstatou a výkon plnění jejích žalobních povinností přešel na insolvenčního správce, tato skutečnost nemění nic na hmotněprávním postavení žalobkyně, jakožto daňového subjektu a poplatníka daně silniční. Insolvenční správce sice dle § 20 odst. 3 daňového řádu disponoval stejnými právy a povinnostmi, jakými by disponovala žalobkyně, kdyby u ní neprobíhalo insolvenční řízení, ovšem insolvenční správce se sám daňovým subjektem namísto žalobkyně nestal. Insolvenční správce daňové přiznání ve stanovené lhůtě nepodal, ačkoliv tato povinnost byla stanovena na základě ustanovení § 15 odst. 1 zákona o dani silniční.

Žalobkyně byla jednoznačně nositelkou zákonné povinnosti podat daňové přiznání se všemi důsledky z toho vyplývajících i přesto, že v možnosti plnění této své povinnosti byla na základě insolvenčního řízení omezena. Nelze opomenout, že k nepodání daňového přiznání k dani silniční za předmětná období došlo z důvodu nedostatečné součinnosti žalobkyně, která neposkytla insolvenčnímu správci veškeré potřebné podklady k jejich podání. Nesplnění

povinnosti podat daňové přiznání tak lze přičítat k tíži žalobkyně, a proto ji také za to lze sankcionovat.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 12. 2008 bylo rozhodnuto ve věci insolvenčního návrhu žalobkyně o úpadku spojeného s prohlášením konkurzu, kdy insolvenčním správcem byl ustanoven JUDr. L.N.. Dne 2. 5. 2012 správce daně vydal výzvu, kterou žalobkyni uložil, aby do 15 dnů ode dne doručení výzvy podala daňové přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2010 a 2011. Výzva byla doručena insolvenčnímu správci dne 4. 5. 2012 a lhůta pro podání daňového přiznání stanovená správcem daně uplynula dne 21. 5. 2012. Přiznání k dani silniční za předmětné zdaňovací období podáno nebylo. Správce daně zjistil, že v roce 2010 byla žalobkyně registrována jako provozovatel vozidla s nejvyšší povolenou hmotností nad 3,5 tuny, proto u správce daně vznikla pochybnost, zda žalobkyně postupovala správně, jestliže nevykazovala za zdaňovací období roku 2010 daň silniční a nepodala daňové přiznání. Správce daně rovněž zjistil, že v roce 2011 žalobkyně byla registrována jako provozovatel vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny, proto zahájil následně dne 4. 6. 2012 daňovou kontrolu na daň silniční za zdaňovací období roku 2009, 2010 a 2011. Na základě výsledku kontrolního zjištění byl vystaven platební výměr na daň silniční za zdaňovací období roku 2010 ze dne 18. 1. 2013, kterým byla žalobkyni vyměřena za uvedené zdaňovací období daň ve výši 18.269 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které bylo změněno tak, že byla za uvedené zdaňovací období žalobkyni vyměřena daň silniční ve výši 38.744 Kč. Vzhledem k tomu, že správce daně zjistil na základě údajů z centrálního registru vozidel, že žalobkyně byla v roce 2010 v tomto registru zapsána jako provozovatel vozidel registrovaných v České republice s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně k přepravě nákladů, která jsou předmětem daně bez vazby na jejich užití k podnikání dle znění § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, byla žalobkyně povinna podat přiznání k dani silniční do 31. 1. 2011. Toto daňové přiznání žalobkyně nepodala, proto správce daně vydal dne 3. 9. 2014 platební výměr, kterým žalobkyni uložil pokutu za nepodání řádného daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2010 ve výši 1.938 Kč.

Na základě výsledku kontrolního zjištění byl rovněž vystaven platební výměr k dani silniční za zdaňovací období roku 2011, kterým byla žalobkyni vyměřena daň silniční ve výši 23.700 Kč. Tento platební výměr žalobkyně napadla odvoláním, o kterém rozhodl odvolací orgán tak, že platební výměr na daň silniční změnil tak, že rozhodnutím ze dne 18. 9. 2013 vyměřil žalobkyni za uvedené zdaňovací období daň silniční ve výši 50.432 Kč. Správce daně na základě údajů z centrálního registru vozidel zjistil, že žalobkyně v roce 2011 byla v registru zapsána jako provozovatel vozidel registrovaných v České republice s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určených výlučně přepravě nákladů, která jsou předmětem daně bez vazby na jejich užití k podnikání dle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční. Proto byla žalobkyně povinna podat přiznání k dani silniční do 31. 1. 2012. Daňové přiznání nepodala, proto správce daně vydal platební výměr ze dne 3. 9. 2014, kterým žalobkyni uložil pokutu za zdaňovací období roku 2011 ve výši 2.522 Kč.

Shora uvedené platební výměry o uložení pokuty napadla žalobkyně odvoláním, které bylo napadenými rozhodnutí zamítnuto. Žalovaný její odvolání zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 3. 9. 2014 potvrdil s odůvodněním, že v rámci daňového řízení bylo zjištěno, že žalobkyně byla v průběhu kalendářního roku 2010 a 2011 zapsána jako provozovatel v technickém průkazu, proto vozidla byla předmětem daně silniční

dle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční. Jestliže žalobkyně nepožádala o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel, tedy údajů o osobě provozovatele, byla za předmětná vozidla poplatníkem daně silniční a byla povinna v souladu s § 15 zákona o dani silniční tato vozidla uvést v řádném daňovém přiznání k dani silniční i přesto, že vozidlo s registrační značkou TAL 4963 již nevlastnila a u vozidla s registrační značkou TA 9241 došlo ze strany leasingové společnosti, jakožto vlastníka, ke zrušení oprávnění daňového subjektu k jeho užívání. Pokuta za opožděné podání tvrzení daně vznikla přímo ze zákona a její výše nezávisí na vůli správce daně, je stanovena zákonem a vyjádřena procentem z výše stanovené daně, a to za každý den prodlení. Ustanovení § 15 zákona o dani silniční stanoví jednoznačnou povinnost podat daňové přiznání i v případě, jedná-li se o poplatníka, jehož úpadek nebo hrozící úpadek se řeší v insolvenčním řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě jsou předmětem řízení rozhodnutí, kterými byla žalobkyni uložena pokuta za opožděné podání tvrzení k dani silniční dle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Dne 20. 9. 2013 nabyla právní moci rozhodnutí o odvolání č.j. 22840/13/5000-14103-705778 a č.j. 22841/13/5000-14103-705778 ze dne 18. 9. 2013, kterými byla zvýšena původní žalobkyni vyměřená silniční daň za předmětná období.

Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně dospěl k závěru, že u ní byly splněny podmínky pro uložení pokuty dle § 250 daňového řádu za opožděné podání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2010 a 2011 s odkazem na § 4 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2011 z důvodu, že žalobkyně ohledně uvedených vozidel byla v předmětném období zapsána jako provozovatel v technickém průkazu těchto vozidel. Tato námitka je s ohledem na napadené rozhodnutí týkajícího se uložení pokuty za opožděné podání tvrzení daně silniční dle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, zcela neopodstatněná. Soud přesto poznamenává, že výklad žalovaného, kdo je poplatníkem daně silniční, je správný. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb. vyplývá, že poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu. Poplatníkem silniční daně je tedy osoba zapsaná v registru nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání (srov. rozsudek NSS ze dne 18.5.2006 č.j. 2 Afs 101/2005-67).

Silniční daň je daní majetkovou a jako taková je tedy postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, nikoli faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá ze zákonného ustanovení shora uvedeného, rovněž tak z judikatury NSS, zejména z rozsudku č.j. 1 Afs 69/2013-31. V tomto rozsudku se mimo jiné uvádí, že tento formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý, když v souvislosti s tím bylo poukázáno na zákon o dani z nemovitosti a jeho úzkou návaznost na obsah zápisů v katastru nemovitostí. Předmětná daň je tedy konstituována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně. Nelze tedy učinit závěr, že by došlo k nadřazení fakticity nad registraci. V daném případě je tedy významný stav formální, daný požadavkem ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Z formálního stavu v evidenci vyplývá, že žalobkyně byla zapsána jako provozovatelka zmíněných vozidel, a to v průběhu celého kalendářního roku 2010 a 2011, kdy byla zapsána v technickém průkazu jako provozovatel vozidel registračních značek TAL

4963 a TA 9241. Jestliže žalobkyně nepožádala o provedení zápisu změn údajů o osobě provozovatele zapisovaných v registru silničních vozidel, byla za uvedená vozidla poplatníkem daně silniční. V souladu s § 15 zákona o dani silniční byla žalobkyně povinna tato vozidla uvést v řádném daňovém přiznání k dani silniční i přesto, že vozidlo s registrační značkou TAL 4963 již nevlastnila a u vozidla s registrační značkou TA 9241 došlo ze strany poskytovatele leasingu ke zrušení oprávnění žalobkyně k jeho užívání.

Žalobkyně zcela nedůvodně argumentuje tím, že nenaplnila definici provozovatele dle ustanovení § 2 odst. 16 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Touto problematikou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 79/2012-42, kde učinil závěr, že na skutečnost, kdo je poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční nic nemění ani definice „provozovatele vozidla“ ve smyslu zákona o silničním provozu, který tento pojem vymezuje pro účely tohoto zákona, nikoliv v souvislosti s placením daně silniční (bod 19 citovaného rozsudku).

Žalobkyně zcela nedůvodně namítá, že nebyla povinna podat daňové přiznání k dani silniční, jestliže ohledně její osoby bylo vedeno insolvenční řízení, bylo rozhodnuto o jejím úpadku, který byl řešen konkurzem.

Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 12. 2008 č.j. KSCB 25INS 4161/2008-A-13 bylo rozhodnuto o úpadku žalobkyně, který byl spojen s prohlášením konkurzu. Usnesením téhož soudu č.j. KSCB 25INS 4161/2008-B-57 bylo rozhodnuto o zrušení konkurzu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 15. 9. 2012.

Žalobkyně má za to, že pro zákonnou překážku nemohla za zdaňovací období 2010 a 2011 podat daňové přiznání k silniční dani, neboť ke splnění této daňové povinnosti byl dle insolvenčního zákona zavázán insolvenční správce, který byl případně správcem daně oprávněn sdělit, že pro podání daňového tvrzení za období předcházejícímu úpadku nemá dostatečné podklady. Správce daně se rovněž výzvami obracel na insolvenčního správce.

Z ustanovení § 15 odst. 1 zákona o dani silniční vyplývá, že daňové přiznání podává poplatník, jemuž vzniká daňová povinnost podle § 8 odst. 1 zákona, a to nejpozději do 31. ledna kalendářního roku následujícího po uplynutí zdaňovacího období, a to i v případech, jedná-li se o poplatníka, kterému přiznání zpracovává daňový poradce nebo poplatníka, jehož úpadek nebo hrozící úpadek se řeší v insolvenčním řízení.

V roce 2010 a 2011 probíhalo ohledně žalobkyně insolvenční řízení. Ustanovení § 244 odst. 2 daňového řádu stanoví, že lhůty, ve kterých je daňový subjekt povinen podat řádné daňové tvrzení v průběhu insolvenčního řízení, zůstávají zachovány. Podle § 246 odst. 1 insolvenčního zákona prohlášením konkurzu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou.

Ze spisu vyplývá, že správce daně vyzval insolvenčního správce k podání daňového přiznání, který však neměl dostatek podkladů od žalobkyně, aby daňové přiznání podal. Lhůta pro podání předmětných daňových přiznání na základě výzvy správce daně uplynula dne 21. 5. 2012. Insolvenční správce daňové přiznání k dani silniční nepodal, neboť mu žalobkyně neposkytla dostatečnou součinnost. Nesdělila mu, že ohledně předmětných vozidel byla nadále evidována jako jejich provozovatel. Z protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 4. 6. 2012 vyplývá, že insolvenční správce neměl vědomost o předmětných vozidlech,

uvedl, že žalobkyně mu sdělila, že vlastní pouze jedno vozidlo, a to vozidlo značky RZ 1C 10969, které bylo následně sepsáno do konkurzní podstaty. Z uvedeného je zřejmé, že insolvenční správce neměl vědomost o shora uvedených vozidlech.

V souvislosti s tím odkazuje soud na ustanovení § 20 odst. 3 daňového řádu, ze kterého vyplývá, že osoby ustanovené podle zákona, které plní povinnosti stanovené daňovým subjektům, zejména správce dědictví a insolvenční správce, mají stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt. Tyto osoby tak nastupují do postavení daňového subjektu, tedy jednájí za daňový subjekt, ovšem se daňovým subjektem nestávají. V daném případě tedy insolvenční správce měl stejná práva a povinnosti, jaké by měla žalobkyně v případě, že by neprobíhalo insolvenční řízení, ovšem insolvenční správce se daňovým subjektem nestal, proto povinnost podat daňové přiznání měla žalobkyně.

Z § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu vyplývá, že daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, přestože měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně. Žalobkyně daňové přiznání nepodala, přestože byla poplatníkem silniční daně a byla tak povinna dle § 15 odst. 1 zákona o dani silniční. Zcela po právu jí proto byla uložena pokuta, neboť daňové přiznání ve lhůtě stanovené zákonem nepodala. I v případě, že ohledně předmětných zdaňovacích období bylo vedeno u žalobkyně insolvenční řízení, má soud za to, že k nepodání daňového přiznání došlo z důvodu nedostatečné součinnosti žalobkyně, která insolvenčnímu správci neposkytla veškeré informace a potřebné podklady k jeho podání. Insolvenční správce nebyl informován o tom, že žalobkyně je provozovatelkou dalších vozidel kromě vozidla RZ 1C 10969. Soud proto uzavřel, že žalobkyně byla poplatníkem silniční daně za uvedená zdaňovací období, jestliže byla registrována jako provozovatel uvedených vozidel, přestože nebyla jejich vlastníkem. Poplatníkem silniční daně je ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla. Jestliže žalobkyně nepodala daňové přiznání ve stanovené lhůtě, je povinna uhradit pokutu dle § 250 daňového řádu. Nedůvodně se proto dovolává porušení principu právní jistoty.

Soud poznamenává, že pojem provozovatel vozidla v § 42 b) zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, který definici tohoto pojmu neobsahuje, je třeba vykládat v souladu s § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb., Provozovatelem tak není ten, kdo vozidlo reálně provozuje, ale ten, kdo je zapsán podle § 4 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v registru silničních vozidel jako provozovatel předmětného vozidla (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č.j. 59 A 6/2013-46).

Zcela obecná je námitka žalobkyně, že napadená rozhodnutí jsou nesrozumitelná a že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, což činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnými, soud se s touto námitkou pro obecnost nemůže vypořádat a řádně reagovat. Soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, žalovaný řádně reagoval na námitky žalobkyně.

Soud uzavřel, že na základě přezkoumání rozhodnutí v rámci žalobních bodů nebyla shledána napadená rozhodnutí nezákonná, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně i žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili s tímto procesním postupem soudu nesouhlas.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný, který však náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud žalovanému právo na náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 20. dubna 2016

předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Soukupová